

Arrest

nr. 271 814 van 25 april 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. MANDELBLAT
A. Reyerslaan 41 / 8
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 13 december 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 november 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 december 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 december 2018 wordt aan de verzoeker door de Nederlandse autoriteiten een Europees inreisverbod van twee jaar opgelegd.

Op 4 mei 2019 wordt I.A. geboren te Breda (Nederland).

Op 26 februari 2020 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Nederlandse burger, mevrouw B.A.

Op 28 augustus 2020 beslist de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen om het buitenlands huwelijk tussen de verzoeker en mevrouw B.A. niet te erkennen.

Op 17 augustus 2020 wordt de voormelde aanvraag van 26 februari 2020 niet in overweging genomen.

Op 13 oktober 2020 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van vader van het minderjarige Nederlandse kind I.A.

Op 30 maart 2021 beslist de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 18 mei 2021 dient de verzoeker nogmaals een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van vader van I.A.

Op 9 november 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) inzake deze laatste aanvraag tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Het betreft de thans bestreden (weigering)beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.05.2021 werd ingediend door:

Naam: I. (...), Voorna(a)m(en): S. (...) Nationaliteit: Noord-Macedonië

Geboortedatum: (...) 1980 Geboorteplaats: S. (...) Rr: xxx

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vraagt gezinshereniging met zijn kind van Nederlandse nationaliteit, de genaamde I., A. (...) (RR. xxx) in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestigingen de verwijdering van vreemdelingen.

Om deze aanvraag in overweging te kunnen nemen dient aan een ontvankelijkheidsvereiste voldaan te worden.

Betrokkene moet vooreerst toegang hebben tot het grondgebied, er mag dus geen geldig inreisverbod zijn. Voor zover er wel een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen voor zover er sprake zou zijn van een buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod.

Betrokkene maakte het voorwerp uit van een inreisverbod uitgaande van de Nederlandse autoriteiten voor een periode van 2 jaar dewelke nog steeds van kracht is gezien hij het kennelijk niet heeft opgevolgd. Betrokkene werd door Nederland ter fine van weigering van toegangesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De termijn van het inreisverbod begint pas te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het Schengen grondgebied heeft verlaten (arrest Ouhrami). Uit de seining blijkt dat zijn inreisverbod dateert van 2.12.2018. Uit het paspoort, dat werd afgeleverd op 29.11.2018, blijkt dat betrokkene op 25.03.2019 reeds terug het Schengen grondgebied inreisde. Het inreisverbod was niet opgegeven of ingetrokken, gezien de seining nog steeds in het SIS-systeem was opgenomen toe(n) betrokkene een eerste aanvraag gezinshereniging indiende in België, in functie van zijn Nederlandse echtgenote op 26.02.2020. Hieruit blijkt dus dat betrokkene het inreisverbod van twee jaar niet heeft

opgevolgd en aldus België en het Schengen grondgebied moet verlaten. Desgewenst kan om de opschorting of de vernietiging van het inreisverbod gevraagd worden bij de Nederlandse autoriteiten.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene vader is van een EU-kind geboren in 2019. Echter het hebben van een EU-kind dat houder is van het verblijfsrecht, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en het kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat een afgeleid verblijfsrecht aan betrokkene moet worden toegekend. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen een minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Er dient bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding, in het belang van het kind rekening gehouden te worden met "alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan." (Arrest van Hof van Justitie, zaak C-82/16 dd. 8.05.2018, punt 76 en conclusie).

Uit het dossier blijkt dat betrokkene en de moeder (B., A. (...)) van hun kind getrouwd zijn in Noord-Macedonië (Skopje) op 31.01.2019. De moeder van het kind heeft een aanvraag tot verblijf ingediend in België als loontrekkende op 26.11.2019 en zij is houder van het verblijfsrecht als EU-burger. Op 26.02.2020 heeft betrokkene een aanvraag gezinshereniging ingediend als echtgenoot van mevrouw. De burgerlijke stand van de stad Antwerpen heeft het buitenlands huwelijk niet erkend. Het kind is echter geboren in Nederland. De afstamming werd gestaafd met een Nederlandse geboorteakte. Kennelijk heeft de stad Sint-Niklaas die afstamming wel aanvaard.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zijn gezinsleven in België is ontstaan op het moment dat hij reeds onder inreisverbod stond. Betrokkene kon er niet onwetend van zijn dat het voortbestaan van het gezinsleven in België precair zou zijn gezien dit geldige inreisverbod. Uit het administratief dossier blijkt wel dat betrokkene moeite heeft gedaan om financieel bij te dragen. Er werden verschillende arbeidsovereenkomsten (februari 2021 tot april 2021 en juli 2021) voorgelegd van het interimkantoor ASAP alsook enkele loonfiches (van de maand februari 2021, maart 2021, juli 2021). Daarnaast werd er ook een arbeidsovereenkomst onbepaalde duur voorgelegd van de firma S. (...) bv dd. 22.10.2021. Echter, uit nazicht van de databank Dolsis blijkt dat beide tewerkstellingen beëindigd zijn, respectievelijk op 13.10.2021 en 20.08.2021. In hoeverre betrokkene heden tewerkgesteld is kan niet blijken uit het dossier. Dat er sprake is van enige affectieve band tussen vader en kind kan wel worden aangenomen gezien de samenwoning op hetzelfde adres. Echter het kind heeft verblijfsrecht ontleend aan de Nederlandse moeder die het kind eveneens vergezelt. Zoals al reeds gezegd is mevrouw houder van het verblijfsrecht als EU-burger. Het staat het gezin vrij er voor te kiezen dat mevrouw en het kind hun verblijf verder zetten in België, terwijl betrokkene voor de resterende duur van het inreisverbod een verblijfplaats kiest buiten Schengen. Tot hiertoe is het feit dat betrokkene geen houder was van het verblijfsrecht, geen beletsel geweest voor de Nederlandse moeder van het kind om haar recht van vrij verkeer in België uit te oefenen. Niets wijst er dus op dat zij, tengevolge deze beslissing tot weigering van verblijfsrecht van de vader van het kind, alsnog België of bij uitbreiding zelfs de Europese Unie zou moeten verlaten. Kennelijk is de moeder van het kind voldoende zelfstandig om haar eigen boontjes te doppen, ze heeft zich immers ook zonder mijnheer aanvankelijk gevestigd in België. Nergens uit het dossier blijkt dat ze mentaal of fysiek beperkt zou zijn, waardoor ze niet langer zelfstandig voor het kind zou kunnen zorgen, noch dat zij daar niet toe bereid zou zijn. Zij heeft immers haar kind mee gebracht naar België, voor het kind een aanvraag tot gezinshereniging ingediend en sindsdien naar leven verder gestalte gegeven in België.

Het belang van het kind hoeft ook niet geschaad te worden door een dergelijke keuze van de ouders. Het is nog uiterst jong zodat redelijkerwijze kan verondersteld worden dat het kind in hoofdzaak is aangewezen op de moeder. De moeder kan natuurlijk ook gebruik maken van kinderopvang, medische opvolging voor het kind, opvoedingsondersteuning indien nodig, ondersteuning door kind en gezin, (verhoogde) kinderbijslag als alleenstaande moeder. In die zin lijkt de leeftijd van het kind ons geen bezwaar te vormen voor het nemen van deze beslissing. Nergens uit het dossier blijkt dat er wat betreft de lichamelijke en emotionele ontwikkeling van het kind, zich een probleem zou stellen door de weigering van het verblijfsrecht aan betrokkene. Betrokkene heeft al enkele pogingen gedaan, die keer

op keer werden geweigerd. Nergens uit het dossier blijkt dat het kind daar schade heeft van ondervonden. In die zin lijkt ons ook het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan, indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan is van een derde land, eerder klein. Toch onder voorbehoud dat zowel betrokkene als de moeder van het kind voldoende inspanningen leveren om de gezinsband tussen vader en kind te onderhouden. Contact via sociale media zal voor een dergelijk jong kind misschien niet veel betekenen, echter niets sluit uit dat de moeder regelmatig samen met het kind, betrokkene gaat bezoeken in zijn nieuwe verblijfplaats zodat het kind voldoende vertrouwd blijft met zijn vader. Betrokkene kan zelf ook financieel bijdragen vanuit het buitenland zodat het zijn kind aan niets zou ontbreken in België. Niets sluit uit dat betrokkene op een latere datum, eens hij zijn inreisverbod heeft opgevolgd of gedeeltelijk heeft opgevolgd en een opheffing van de resterende duur heeft bekomen, alsnog zijn gezin kan komen vervoegen. De verplichting om het Belgisch grondgebied en bij uitbreiding de Schengenstaten te verlaten brengt dus enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen betrokkene en het kind en heeft niet tot gevolg dat het betrokkene definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met zijn kind in België of een andere lidstaat te ontwikkelen, alsook met zijn partner. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor beperkte tijd het Belgisch grondgebied dient te verlaten.

Voor zover het gezin er voor zou kiezen toch te willen samenblijven, staat het betrokkene en zijn partner vrij die keuze te maken om zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt. Nergens uit de aanvraag of het administratief dossier blijken er hinderpalen te zijn, die een mogelijks gezinsleven in het buitenland in de weg zouden staan. Dat is de keuze die betrokkene en de referentiepersoon samen kunnen maken.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde om de opheffing of opschorting van het geldende inreisverbod te verzoeken, de partner alsook het kind ertoe zou dwingen betrokkene te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Deze vaststelling en het feit dat het inreisverbod nog steeds geldig is, rechtvaardigt deze weigeringsbeslissing.

De voorwaarden van art. 40bis, §2, eerste lid, 5° zijn niet voldaan. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.
(...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis, § 2, 4°, en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn) en van het evenredigheidsbeginsel. Daarnaast maakt de verzoeker gewag van een manifeste appreciatievergissing en van "zorgeloosheid".

3.1.1. Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

"1. Schending van art. 40 bis §2, 4° en 62 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980, en de manifeste appreciatievergissing en zorgeloosheid en de evenredigheidsbeginsel en artikel 17 van richtlijn 2003/86/CE van 22 september 2003

Artikel 40bis, §2, 4° stelt:

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd ; 4° de bloedverwanten in opgaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder l°of2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

Uit het administratief dossier blijkt dat tegenpartij generlei het ten laste zijn en het zich bijvoegen van verzoeker met zijn dochter betwist of in twijfel gebracht heeft. Evenmin wordt de afstamming op basis van een Nederlandse geboorteakte in twijfel gebracht.

Om van dit artikel af te wijken schuilt tegenpartij achter het bestaan van een inreisverbod dat dateert van 02.12.2018 waarvan wordt beweert dat het niet opgeheven of ingetrokken was gezien de seining nog steeds in het SIS systeem was opgenomen toen betrokkene een eerste aanvraag gezinshereniging in België indiende in functie van zijn Nederlandse echtgenote op 26-2-2020.

Tegenpartij gaat ervan uit dat uit het paspoort dat werd afgeleverd op 29-11-2018 blijkt dat verzoeker op 25 juni 2019 reeds terug het Schengen grondgebied in reisde en stelt dat hieruit blijkt dat verzoeker het inreisverbod van 2 jaar niet heeft opgevolgd en aldus België en het Schengen grondgebied moet verlaten.

Welnu om dit tegen te spreken brengt verzoeker een nieuw stuk aan, namelijk een brief gedateerd van 15.03.2019 uitgaande van de Immigratie Dienst van het Ministerie van Justitie en Veiligheid uit Nederlanden waaruit blijkt dat de bestreden beschikking van 18 juni 2018 werd ingetrokken.

Bovendien worden eveneens stukken neergelegd zijnde een bedoeling van arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid uitzending Arbeid gedateerd van 09/11/21.

Het is algemeen bekend dat een seining in het SDS systeem niet volstaat om er zomaar uit af te leiden dat het inreisverbod nog steeds actueel is en al dan niet van kracht is. Het behoorde dus aan tegenpartij om zijn onderzoek te actualiseren en naar behoren bij de overheid te verifiëren of het inreisverbod nog steeds van kracht is en of het al dan niet ingetrokken werd om even andere reden.

Zich tevreden stellen met een louter administratieve registratie om zo'n ernstig besluit tot inreisverbod te nemen over het hele grondgebied van de Europese Unie terwijl men er een gezin heeft, zonder verder verificatie van actualiteit maakt een onaanneembaar manifeste appreciatievergissing uit.

Bij gebreke hiervan is tegenpartij niet op zorgvuldige wijze opgetreden en alle nuttige informatie elementen te verzamelen ter onderbouwing van zijn ongunstige beslissing.

Hoe dan ook wordt de email dd. 09.12.21 van de Nederlandse advocaat Mter H. (...) voorgelegd die gelast werd met het beroep tegen het inreisverbod, met vermelding en bevestiging van de intrekking van het inreisverbod .

Deze stukken dienen niet als nieuw element beschouwd te worden, doch enkel als stavingstukken om de eerdere aanvraag te staven en om de zorgeloosheid van de tegenpartij aan te tonen.

Dienaangaande dient verwezen naar een arrest nr. 56.201 dd. 17/02/2011, gewezen in algemene vergadering van uw Raad:

“ 3.3.2.2.5.1. (...)

In zoverre de verwerende partij stelt dat er geen rekening gehouden mag worden met een attest dat voor het eerst bij het verzoekschrift wordt gevoegd, impliceert het aanbrengen van een bewijsstuk bij het verzoekschrift niet van rechtswege dat de Raad hier geen acht op mag slaan. Dit stuk kan mede in het beraad worden betrokken, in zoverre het wordt aangebracht door de verzoekende partij ten bewijze van haar verklaringen zoals die zijn verwoord in het verhoorrappport, welk terug te vinden is in het administratief dossier. (...) Het attest dat de verzoekende partij thans neerlegt ter terechtzitting en ook citeert in haar verzoekschrift dient slechts tot bewijs van haar eerdere verklaringen. Het toelaten dat stukken die voor het eerst bij het verzoekschrift worden gevoegd in de debatten worden betrokken, is gerechtvaardigd in twee gevallen. Het eerste betreft het geval waarin de administratieve overheid een administratieve rechtshandeling neemt op eigen initiatief m.a.w. zonder dat de verzoekende partij erom gevraagd heeft. Het tweede, dat te dezen geldt, betreft het geval waarin de administratieve overheid weigert het voordeel te verlenen dat de verzoekende partij heeft gevraagd. In dit geval moet zij reeds in haar aanvraag uiteenzetten waarom zij meent aanspraak te kunnen maken op het gevraagde. Weliswaar kan de administratieve overheid overwegen haar de gunst te weigeren om redenen waarop de verzoekende partij onmogelijk kon anticiperen bij het doen van haar aanvraag. In dat geval moet de administratieve overheid haar de gelegenheid geven haar standpunt kenbaar te maken nopens de feiten

die aan die redenen ten grondslag liggen en nopens de appreciatie van die feiten (cf. ook in die zin: RvS 8 augustus 1997, nr. 67.691). (...)”

Deze rechtspraak is in casu van toepassing in zoverre verzoeker dit stuk aanbrengt ten bewijze van zijn stelling die de motieven van de aangevochten beslissing formeel tegenspreekt.”

3.1.2. Beoordeling

3.1.2.1. De verzoeker voert de schending aan van artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Los van de vraag of deze bepaling reeds werd omgezet naar Belgisch recht, dient te worden opgemerkt dat deze richtlijn betrekking heeft op de gezinshereniging van derdelanders. Overeenkomstig artikel 3, lid 3, van de Gezinsherenigingsrichtlijn is deze richtlijn niet van toepassing op gezinsleden van een burger van de Unie. Te dezen is de verzoeker de vader van een Nederlandse dochter en heeft hij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ingediend, dewelke door de thans bestreden beslissing werd afgewezen. Nu verzoekers situatie niet onder het toepassingsgebied van de Gezinsherenigingsrichtlijn valt, kan hij zich inzake de bestreden beslissing niet dienstig beroepen op de schending van artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn. De verzoeker heeft geen wettig belang bij dit middelonderdeel.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen: *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

In dit kader merkt de Raad op dat *“de zorgeloosheid”* geen voldoende duidelijke omschrijving uitmaakt van de geschonden geachte rechtsregel en dat de verzoeker tevens verzuimt om concreet tot te lichten op welke wijze de bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel schendt.

Het eerste middel is op deze punten dan ook niet-ontvankelijk.

3.1.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de thans bestreden beslissing duidelijk de feitelijke motieven en de juridische grond aangeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen.

Zo wordt uitdrukkelijk vermeld dat de bestreden beslissing wordt genomen in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet en in uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Daarnaast bevat de beslissing ook een motivering in feite, met name dat de verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie aangezien de verzoeker op het moment van de indiening van de aanvraag nog steeds het voorwerp uitmaakt van een geldig inreisverbod voor een periode van twee jaar uitgaande van de Nederlandse autoriteiten. Vervolgens stelt de gemachtigde, in verwijzing naar het arrest K.A. van het Hof van Justitie van 8 mei 2018, vast dat tussen de verzoeker en zijn dochter niet een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat die kan rechtvaardigen dat de verzoeker een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Deze vaststelling wordt op uitgebreide wijze toegelicht aan de hand van de

specifieke omstandigheden van de verzoeker, zijn dochter, en de moeder van deze dochter. Zo wijst de gemachtigde er onder meer op dat verzoekers gezinsleven in België is ontstaan op het moment dat hij reeds onder inreisverbod stond en de verzoeker niet onwetend kon zijn dat het voortbestaan van het gezinsleven in België precair zou zijn gezien het geldige inreisverbod. Er wordt erkend dat de verzoeker moeite heeft gedaan om financieel bij te dragen en er verschillende arbeidsovereenkomsten werden voorgelegd, doch de gemachtigde stelt vast dat deze thans beëindigd zijn en er niet blijkt in welke mate de verzoeker op heden tewerkgesteld is. Het bestaan van een affectieve band tussen de verzoeker en zijn dochter wordt door de verweerder aanvaard gezien de samenwoning. Er wordt evenwel vastgesteld dat het gegeven dat de verzoeker tot hier toe geen verblijfsrecht had, geen beletsel vormde voor zijn dochter en haar moeder om hun recht op vrij verkeer uit te oefenen. Tevens wijst de gemachtigde erop dat de moeder van verzoekers dochter zich aanvankelijk zonder de verzoeker in België heeft gevestigd en zij dus zelfstandig voor hun dochter kan zorgen. Daarnaast motiveert de gemachtigde dat het belang van het kind niet geschaad hoeft te worden: het kind is nog erg jong en dus hoofdzakelijk aangewezen op de moeder. De gemachtigde meent dat het risico voor het evenwicht van het kind indien het wordt gescheiden van de verzoeker eerder klein is, onder voorbehoud dat zowel de verzoeker als de moeder van het kind voldoende inspanningen leveren om de gezinsband tussen de verzoeker en zijn kind te onderhouden. De moeder kan samen met het kind de verzoeker regelmatig bezoeken zodat het kind voldoende vertrouwd blijft met de verzoeker. Het staat de verzoeker vrij om na het verlopen van zijn inreisverbod, of wanneer hij de opheffing ervan heeft bekomen, alsnog zijn gezin te vervoegen zodat de scheiding slechts tijdelijk van aard is. Daarnaast wijst de gemachtigde er ook op dat het de verzoeker en zijn gezin vrijstaat om ergens te verblijven waar zij beiden legaal kunnen verblijven en uit het dossier geen hinderpalen blijken die een verblijf in een ander land zouden verhinderen. De gemachtigde besluit dat de weigeringsbeslissing gerechtvaardigd is gezien het inreisverbod nog steeds geldig is en aangezien niet blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgische grondgebied en dat van de Europese Unie te verlaten teneinde om de opheffing of opschorting van het geldende inreisverbod te verzoeken, de partner en het kind ertoe zouden dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze uitgebreide motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

3.1.2.3. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven en waar hij gewag maakt van een manifeste appreciatievergissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.1.2.4. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

De verzoeker gaat eraan voorbij dat hem niet het aan deze bepaling verbonden verblijfsrecht werd geweigerd, maar wel het verblijfsrecht van een familielid, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet. De verzoeker heeft zich beroepen op zijn hoedanigheid van vader van

een minderjarige Unieburger en de verweerder heeft hem middels de bestreden beslissing dit verblijfsrecht geweigerd. Bijgevolg is artikel 40bis, §2, eerste lid, 5°, van toepassing, dat luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.”

Ook uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat enkel wordt geconcludeerd dat niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker stelt vast dat zijn aanvraag wordt geweigerd omdat hij onder een door Nederland uitgegeven inreisverbod valt dat nog steeds geldig is. De verzoeker brengt thans een brief van 15 maart 2019 bij van de Immigratiedienst van het ministerie van Justitie en Veiligheid uit Nederland waaruit volgens hem blijkt dat *“de bestreden beschikking van 18 juni 2018”* werd ingetrokken. De verzoeker betoogt verder dat het algemeen bekend is dat een seining in het *“SDS systeem”* niet volstaat om er zomaar uit af te leiden dat het inreisverbod nog steeds actueel en van kracht is. De verzoeker benadrukt dat het de tegenpartij toekomt om zijn onderzoek te actualiseren en naar behoren bij de overheid te verifiëren of het inreisverbod nog steeds van kracht is en of het al dan niet ingetrokken werd om een andere reden.

Uit het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 11 augustus 2020 de Nederlandse autoriteiten heeft gecontacteerd in verband met de ‘SIS-seining’ van de verzoeker en heeft gevraagd: *“I.S. (...) heeft een aanvraag tot gezinshereniging ingediend. Hij is in het bezit van een paspoort xxx. Wilt u ons de motieven (sic) van uw seining en eventuele criminele feiten van betrokkene toesturen? Bedankt. Vriendelijke groeten, Sirene België”.*

Op 13 augustus 2020 antwoordden de Nederlandse autoriteiten het volgende:

“Beste collega’s van Sirene België (sic),

Naar aanleiding van uw M formulier van 2020/08/11 deel ik u mee dat betrokkene staat gesignaleerd ingevolge de Vreemdelingenwet. Aan betrokkene is een inreisverbod voor de duur van 2 jaren opgelegd. Geldig van 2018/12/02 tot 2020/12/02 opgelegd door de immigratie en naturalisatiedienst. (...)”

Bij zijn verzoekschrift voegt de verzoeker een brief van 15 maart 2019 van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst waaruit blijkt dat een beschikking van 18 juni 2018 werd ingetrokken. Daarnaast voegt de verzoeker bij zijn verzoekschrift correspondentie tussen zijn huidige raadsman en zijn raadsman in Nederland. De raadsman uit Nederland bevestigt dat een besluit van 18 juni 2018 op 15 maart 2019 werd ingetrokken en meldt dat hem geen besluit van 25 december 2018 bekend is.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene maakte het voorwerp uit van een inreisverbod uitgaande van de Nederlandse autoriteiten voor een periode van 2 jaar dewelke nog steeds van kracht is gezien hij het kennelijk niet heeft opgevolgd. Betrokkene werd door Nederland ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De termijn van het inreisverbod begint pas te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het Schengen grondgebied heeft verlaten (arrest Ouhrami). Uit de seining blijkt dat zijn inreisverbod dateert van 2.12.2018. Uit het paspoort, dat werd afgeleverd op 29.11.2018 , blijkt dat betrokkene op 25.03.2019 reeds terug het Schengen grondgebied inreisde. Het inreisverbod was niet opgegeven of ingetrokken, gezien de seining nog steeds in het SIS-systeem was opgenomen toe betrokkene een eerste aanvraag gezinshereniging indiende in België, in functie van zijn Nederlandse echtgenote op 26.02.2020. Hieruit blijkt dus dat betrokkene het inreisverbod van twee jaar niet heeft opgevolgd en aldus België en het Schengen grondgebied moet verlaten. Desgewenst kan om de opschorting of de vernietiging van het inreisverbod gevraagd worden bij de Nederlandse autoriteiten.”

Met zijn betoog toont de verzoeker wel aan dat “een beschikking van 18 juni 2018” op 15 maart 2019 werd ingetrokken, maar in de bestreden beslissing en in het administratief dossier wordt verwezen naar een inreisverbod van 2 december 2018. De verzoeker toont niet aan dat ook dit inreisverbod werd ingetrokken.

In tegenstelling tot wat de verzoeker betoogt, blijkt uit wat hierboven werd uiteengezet dat de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk heeft geverifieerd bij de Nederlandse autoriteiten of de verzoeker op het moment van de bestreden beslissing nog onder een vigerend inreisverbod staat. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij de verweerder terzake een “zorgeloosheid” aanwrijft. Zijn kritiek mist feitelijke grondslag.

Tevens wordt nog opgemerkt dat de verzoeker het volgende niet betwist:

“De termijn van het inreisverbod begint pas te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het Schengen grondgebied heeft verlaten (arrest Ouhrami). Uit de seining blijkt dat zijn inreisverbod dateert van 2.12.2018. Uit het paspoort, dat werd afgeleverd op 29.11.2018, blijkt dat betrokkene op 25.03.2019 reeds terug het Schengen grondgebied inreisde. Het inreisverbod was niet opgegeven of ingetrokken, gezien de seining nog steeds in het SIS-systeem was opgenomen toe betrokkene een eerste aanvraag gezinshereniging indiende in België, in functie van zijn Nederlandse echtgenote op 26.02.2020. Hieruit blijkt dus dat betrokkene het inreisverbod van twee jaar niet heeft opgevolgd”.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoeker niet aantoont dat de gemachtigde de voorgelegde verblijfsaanvraag niet correct of onzorgvuldig heeft beoordeeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° (5°), is niet aangetoond. Evenmin wordt een manifeste appreciatievergissing aangetoond.

3.2. Het eerste middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3. In een tweede middel beroept de verzoeker zich op de schending van artikel 8, eerste lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.3.1. Het tweede en laatste middel wordt als volgt toegelicht:

“De bestreden beslissing schendt art. 8 §1 EVRM betreffende het recht van eenieder op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven, en waarbij geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten.

Welnu het Bestuur houdt geen rekening met de voorname eisen van art. 8 EVRM, met name de positieve verplichtingen van onderzoek voortvloeiend uit art. 8 §1 EVRM opgelegd in hoofde van de Belgische Staat naar de proportionaliteit, naar de familiale banden, naar de duur van verblijf, naar de mogelijkheden van opvang in het buitenland en naar de actualiteit van het gevaar voor de openbare orde.

Het gemis aan toetsing naar de Europese beschikkingen maakt een schending uit van de positieve verplichtingen van onderzoek voortvloeiend uit art. 8 §1 EVRM opgelegd in hoofde van de Belgische Staat.

Verzoeker verwijt het Bestuur geen onderzoek gedaan te hebben, noch naar zijn familiebanden noch naar de anciënniteit van zijn verblijf, zoals het hoorde bij toepassing van artikel 8 §1 EVRM

Om te pogen zich te onttrekken aan zijn positieve verplichting tot belangenafweging en afhankelijkheid verhouding in het belang van het kind werpt tegenpartij onterecht hierop dat “het kind nog uiterst jong is zodat redelijkerwijze kan verondersteld worden dat het kind in hoofdzaak is aangewezen op de moederin die in die zin lijkt de leeftijd van het kind geen bezwaar te vormen voor het nemen van deze beslissing. Nergens uit het dossier blijkt dat er wat betreft de lichamelijke en emotionele ontwikkeling van het kind zich een probleem zou stellen door de weigering van het verblijfsrecht aan betrokkene.

Nergens uit dossier blijkt dat dat het kind daar schade heeft van ondervonden. In die zin lijkt ons ook het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het wordt gescheiden van de ouder die onderdaan is van een derde land, eerder klein.

Welnu de veronderstellingen van tegenpartij wegen niet op en gaan in regelrecht tegenstrijd met de algemeen constante leer uit de pedopsychiatrische literatuur waaruit onweerlegbaar blijkt dat de structuur en ontwikkeling van een kind zich afspeelt in de jongste jaren van diens leven en niet afhangt van zijn al dan niet emotioneel evenwicht. Ieder kind wel of niet wil ontwikkelt heeft recht op een gezin met aanwezigheid van zijn twee ouders en lijdt onbewust aan schade in geval hij één van beide ouders ontbeert.

Zulke nauwe beperking wordt generlei onderbouwd en vindt geen steun noch in de wetgeving, noch in de rechtspraak.

Ook bij gebreke aan belangen afweging heeft tegenpartij artikel 8 EVRM geschonden.

De DVZ- veronderstellingen zijn gebaseerd op eigen interpretatie. De criteria zijn in casu te streng en dienen getoetst te worden aan de Europese wetgeving en rechtspraak door de RvV. De DVZ moet rekening houden met de financiële en sociale omstandigheden van de Belgische referentiepersoon, meer bepaald dat in het nabije verleden het kind financieel of materieel ten laste viel van haar vader, verzoeker, quod non in casu.

Tegenpartij geeft zelf toe dat verzoeker heeft voldaan aan het bewijs van zijn financieel bijdrage en de affectieve band tussen vader en dochter. De actuele tewerkstelling van verzoeker blijkt uit de neergelegde stukken i.v.m. verzoekster zijn arbeidsovereenkomst.

Kortom, tegenpartij heeft nagelaten rekening te houden met de door verzoeker vervulde voorwaarden conform art 40 bis van de vreemdelingenwet, op basis van een kennelijk onredelijke en niet adequate motivatie en foutieve appreciatie vergissing die geen steun vindt in het administratief dossier.

RvV nr. 136 363 van 15 januari 2015

Verzoeker verwijst ook naar artikel 17 van richtlijn 2003/86/CE van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging dat bepaalt: "in geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsbond van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Uit dit artikel 17 blijkt duidelijk dat het recht op gezinshereniging het principe is en voorrang moet krijgen op de uitzondering. Dit werd bevestigd in het arrest Chakroun van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 4 maart 2010 (HvJ C-578/08, Rhimou Chakroun v. Minister van Buitenlandse Zaken, Jur. 2010, I, 1839).

RvV nr. 192.731 van 25 september 2017

(HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28; HvJ 7 maart 2013, C 19/12, Efir, punt 34). Het Hof aanvaardt bovendien dat uitzonderlijk het verblijfsrecht niet kan worden ontzegd aan een onderdaan van een derde land die lid is van de familie van een statistische Unieburger, omdat anders de nuttige werking zou worden ontnomen aan het burgerschap van de Unie dat aan die burger toekomt, indien een dergelijke weigering tot gevolg heeft dat hij in feite genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten en hem zo het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan die status ontleende rechten. Artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie verzet zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste "aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten" (zie HvJ GK, C-34/09, Ruiz Zambrano, punt 42; HvJ 5 mei 2011, C-434/09, Mc Carthy, punt 47; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci e.a., punt 64; HvJ 6 december 2012, C-356/11 en C-357/11, O. en S., punt 45; HvJ 8 november 2012, C-40/11, lida, punt 71; HvJ 8 maart 2013, C-87/12, Kreshnik Ymeraga e.a., punt 36; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, Alokpa punt 32). De hoedanigheid van het Unieburgerschap moet immers als primair worden beschouwd (HvJ C-184/99,

Grzelczyk, Jur. 2001, I, 6193, punt 31 en K. LENAERTS, "Civis europaeus sum: van grensoverschrijdende aanknoping naar status van burger van de Unie", SEW 2012, 2-13.)

Deze rechtspraak dient eveneens in casu toegepast te worden."

3.3.2. Beoordeling

3.3.2.1. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en/of familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf een concrete belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De verzoeker beroept zich *in casu* op de bescherming van zijn gezinsleven met zijn minderjarige dochter en op diens belangen.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de gemachtigde het bestaan van een daadwerkelijk gezinsleven tussen de verzoeker en zijn dochter, die de Nederlandse nationaliteit heeft, betwist. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt bovendien dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 60; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 94). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden, die *in casu* niet in de bestreden beslissing aan de orde worden gebracht, zou men kunnen aannemen dat er geen sprake

meer is van een gezinsleven (EHRM 19 februari 1996, *Gül/Zwitserland*, § 32; EHRM 21 december 2001, *Sen/Nederland*, § 28).

Nu het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven niet ter discussie staat, is de volgende stap te beoordelen of de verzoeker concreet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing faalt in de beoordeling van het respect voor het recht op eerbiediging van het dit gezinsleven.

Hieromtrent wordt eerst opgemerkt dat de voorliggende zaak een situatie eerste toelating betreft. Uit de voorliggende gegevens blijkt dat de verzoeker in de periode voorafgaand aan de bestreden beslissing niet gemachtigd of gerechtigd was tot een verblijf van meer dan drie maanden dat hem feitelijk in staat stelde een gezinsleven in België te ontplooiën. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er ook geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er, zoals de verzoeker pertinent aanvoert, volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de verzoeker op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn gezinsleven aldaar kan handhaven (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, zoals in deze zaak het geval is, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten omvat, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK)*, par. 135-136).

In dit kader moet echter tevens worden benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen verblijfsbeslissingen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

De omvang van de hoger genoemde positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat,

alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Wat dit laatste aspect betreft, moet worden vastgesteld dat, zoals ook aangehaald in de bestreden beslissing, verzoekers in België ontwikkelde gezinsleven met zijn dochter blijkens de voorliggende gegevens pas is ontstaan op het moment dat hij reeds onder inreisverbod stond zodat de verzoeker er niet onwetend kon van zijn dat het voortzetten van het gezinsleven in België precair zou zijn. De verzoeker weerlegt niet dat hij op het moment van de gezinsvorming in België het voorwerp uitmaakte van een geldend Europees inreisverbod dat hem de toegang tot en het verblijf op het Europese grondgebied verbood. Het komt dus aan de verzoeker toe om aan te tonen dat er in zijn geval sprake is van de vereiste zeer uitzonderlijke omstandigheden, wil hij een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maken.

De verzoeker betoogt dat “(h)et gemis aan toetsing naar de Europese beschikkingen” een schending uitmaakt van de positieve verplichtingen van het onderzoek voortvloeiend uit artikel 8 van het EVRM. De verzoeker laat evenwel na toe te lichten aan welke Europese regelgeving dan wel getoetst diende te worden.

De verzoeker stelt dat de gehanteerde criteria te streng zijn en geen steun vinden in de wetgeving, noch in de rechtspraak. Hij benadrukt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder zelf aangeeft dat er een affectieve band is met zijn dochter. De verzoeker betoogt dat de verweerder heeft nagelaten om rekening te houden met de voorwaarden die de verzoeker conform artikel 40bis van de Vreemdelingenwet heeft vervuld.

In deze zaak wordt niet betwist dat de verzoeker een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn minderjarige dochter met de Nederlandse nationaliteit heeft ingediend. Deze aanvraag wordt geweigerd omdat de verzoeker onder een vigerend inreisverbod staat en “uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde om de opheffing of opschorting van het geldende inreisverbod te verzoeken, de partner alsook het kind ertoe zou dwingen betrokkene te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten.” In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het arrest *K.A.*, C-82/16, van het Hof van Justitie van 8 mei 2018, dat door de verweerder naar analogie wordt toegepast op aanvragen gezinshereniging in functie van een Unieburger die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend.

In zijn verzoekschrift betoogt de verzoeker wel dat de gehanteerde criteria te streng zijn en geen steun vinden in de wetgeving, noch in de rechtspraak, maar hij laat evenwel na om *in concreto* aan te duiden met welke wetgeving of welke rechtspraak de in deze zaak gehanteerde “*K.A.-toets*” strijdig zou zijn.

In het voormelde arrest *K.A.* heeft het Hof van Justitie een aantal richtsnoeren meegegeven voor het voeren van het afhankelijkheidsonderzoek wanneer de betrokken statische Unieburger minderjarig is (HvJ 8 mei 2018, *K.A. e.a.*, nr. C-82/16, §§ 70-76). Uitgangspunt is dat het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder op grond van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie een afgeleid recht van verblijf toe te kennen op het grondgebied van de lidstaat waarvan het minderjarige kind onderdaan is. Er moet een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaan dat het kind feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie te verlaten als de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd. Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding, is het relevant wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële en affectieve last van het kind berust bij de ouder die een derdelander is. Daarbij moet worden bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die derdelander is. In het kader van deze beoordeling houden de bevoegde overheden rekening met het

recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest, samen gelezen met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende hogere belang van het kind. De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat en bereid is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een relevant gegeven, maar volstaat op zich niet om te kunnen stellen dat de vereiste afhankelijkheidsverhouding tussen de ouderderdelander en de minderjarige Unieburger niet aanwezig is. Om tot een dergelijke vaststelling te komen, moet, in het hoger belang van het kind, rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het wordt gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Het al dan niet samenwonen van de ouder-derdelander met de minderjarige Unieburger vormt één van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding, maar is geen noodzakelijke voorwaarde daarvoor.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zijn gezinsleven in België is ontstaan op het moment dat hij reeds onder inreisverbod stond. Betrokkene kon er niet onwetend van zijn dat het voortbestaan van het gezinsleven in België precair zou zijn gezien dit geldige inreisverbod. Uit het administratief dossier blijkt wel dat betrokkene moeite heeft gedaan om financieel bij te dragen. Er werden verschillende arbeidsovereenkomsten (februari 2021 tot april 2021 en juli 2021) voorgelegd van het interimkantoor ASAP alsook enkele loonfiches (van de maand februari 2021, maart 2021, juli 2021). Daarnaast werd er ook een arbeidsovereenkomst onbepaalde duur voorgelegd van de firma S. (...) bv dd. 22.10.2021. Echter, uit nazicht van de databank Dolsis blijkt dat beide tewerkstellingen beëindigd zijn, respectievelijk op 13.10.2021 en 20.08.2021. In hoeverre betrokkene heden tewerkgesteld is kan niet blijken uit het dossier. Dat er sprake is van enige affectieve band tussen vader en kind kan wel worden aangenomen gezien de samenwoning op hetzelfde adres. Echter het kind heeft verblijfsrecht ontleend aan de Nederlandse moeder die het kind eveneens vergezelt. Zoals al reeds gezegd is mevrouw houder van het verblijfsrecht als EU- burger. Het staat het gezin vrij er voor te kiezen dat mevrouw en het kind hun verblijf verder zetten in België, terwijl betrokkene voor de resterende duur van het inreisverbod een verblijfplaats kiest buiten Schengen. Tot hiertoe is het feit dat betrokkene geen houder was van het verblijfsrecht, geen beletsel geweest voor de Nederlandse moeder van het kind om haar recht van vrij verkeer in België uit te oefenen. Niets wijst er dus op dat zij, tengevolge deze beslissing tot weigering van verblijfsrecht van de vader van het kind, alsnog België of bij uitbreiding zelfs de Europese Unie zou moeten verlaten. Kennelijk is de moeder van het kind voldoende zelfstandig om haar eigen boontjes te doppen, ze heeft zich immers ook zonder mijnheer aanvankelijk gevestigd in België. Nergens uit het dossier blijkt dat ze mentaal of fysiek beperkt zou zijn, waardoor ze niet langer zelfstandig voor het kind zou kunnen zorgen, noch dat zij daar niet toe bereid zou zijn. Zij heeft immers haar kind mee gebracht naar België, voor het kind een aanvraag tot gezinshereniging ingediend en sindsdien haar leven verder gestalte gegeven in België.

Het belang van het kind hoeft ook niet geschaad te worden door een dergelijke keuze van de ouders. Het is nog uiterst jong zodat redelijkerwijze kan verondersteld worden dat het kind in hoofdzaak is aangewezen op de moeder. De moeder kan natuurlijk ook gebruik maken van kinderopvang, medische opvolging voor het kind, opvoedingsondersteuning indien nodig, ondersteuning door kind en gezin, (verhoogde) kinderbegeleiding als alleenstaande moeder. In die zin lijkt de leeftijd van het kind ons geen bezwaar te vormen voor het nemen van deze beslissing. Nergens uit het dossier blijkt dat er wat betreft de lichamelijke en emotionele ontwikkeling van het kind, zich een probleem zou stellen door de weigering van het verblijfsrecht aan betrokkene. Betrokkene heeft al enkele pogingen gedaan, die keer op keer werden geweigerd. Nergens uit het dossier blijkt dat het kind daar schade heeft van ondervonden. In die zin lijkt ons ook het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan, indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan is van een derde land, eerder klein. Toch onder voorbehoud dat zowel betrokkene als de moeder van het kind voldoende inspanningen leveren om de gezinsband tussen vader en kind te onderhouden. Contact via sociale media zal voor een dergelijk jong kind misschien niet veel betekenen, echter niets sluit uit dat de moeder regelmatig samen met het kind, betrokkene gaat bezoeken in zijn nieuwe verblijfplaats zodat het kind voldoende vertrouwd blijft met zijn vader. Betrokkene kan zelf ook financieel bijdragen vanuit het buitenland zodat het zijn kind aan niets zou ontbreken in België. Niets sluit uit dat betrokkene op een latere datum, eens hij zijn inreisverbod heeft opgevolgd of gedeeltelijk heeft opgevolgd en een opheffing van de resterende duur heeft bekomen, alsnog zijn gezin kan komen vervoegen. De verplichting om het Belgisch grondgebied en bij uitbreiding de Schengenstaten te verlaten brengt dus enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen

betrokkene en het kind en heeft niet tot gevolg dat het betrokkene definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met zijn kind in België of een andere lidstaat te ontwikkelen, alsook met zijn partner. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor beperkte tijd het Belgisch grondgebied dient te verlaten.

Voor zover het gezin er voor zou kiezen toch te willen samenblijven, staat het betrokkene en zijn partner vrij die keuze te maken om zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt. Nergens uit de aanvraag of het administratief dossier blijken er hinderpalen te zijn, die een mogelijks gezinsleven in het buitenland in de weg zouden staan. Dat is de keuze die betrokkene en de referentiepersoon samen kunnen maken.”

In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, houdt dit wel degelijk een concrete belangenafweging in die relevant is in het kader van de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

Zoals hiervoor reeds werd vastgesteld, betwist de verweerder niet dat de verzoeker vader is van een minderjarige Nederlandse dochter met wie hij heden samenwoont en voor wie hij financiële inspanningen heeft geleverd. De verzoeker gaat er met zijn betoog echter aan voorbij dat de verweerder tevens heeft vastgesteld dat het gezin vrij is om zich elders te vestigen als gezin alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. In dit opzicht wordt nog gemotiveerd wat volgt: *“Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt. Nergens uit de aanvraag of het administratief dossier blijken er hinderpalen te zijn, die een mogelijks gezinsleven in het buitenland in de weg zouden staan.”*

Daarnaast wordt geduid dat zij er tevens voor kunnen opteren dat de moeder en het kind in België blijven en de verzoeker zich elders vestigt tot zijn inreisverbod is verlopen of tot hij de opheffing ervan heeft bekomen voor de nog resterende termijn. Hieromtrent wordt het volgende gesteld:

“Kennelijk is de moeder van het kind voldoende zelfstandig om haar eigen boontjes te doppen, ze heeft zich immers ook zonder mijnheer aanvankelijk gevestigd in België. Nergens uit het dossier blijkt dat ze mentaal of fysiek beperkt zou zijn, waardoor ze niet langer zelfstandig voor het kind zou kunnen zorgen, noch dat zij daar niet toe bereid zou zijn. Zij heeft immers haar kind mee gebracht naar België, voor het kind een aanvraag tot gezinshereniging ingediend en sindsdien haar leven verder gestalte gegeven in België.

Het belang van het kind hoeft ook niet geschaad te worden door een dergelijke keuze van de ouders. Het is nog uiterst jong zodat redelijkerwijze kan verondersteld worden dat het kind in hoofdzaak is aangewezen op de moeder. De moeder kan natuurlijk ook gebruik maken van kinderopvang, medische opvolging voor het kind, opvoedingsondersteuning indien nodig, ondersteuning door kind en gezin, (verhoogde) kinderbijslag als alleenstaande moeder. In die zin lijkt de leeftijd van het kind ons geen bezwaar te vormen voor het nemen van deze beslissing. Nergens uit het dossier blijkt dat er wat betreft de lichamelijke en emotionele ontwikkeling van het kind, zich een probleem zou stellen door de weigering van het verblijfsrecht aan betrokkene. Betrokkene heeft al enkele pogingen gedaan, die keer op keer werden geweigerd. Nergens uit het dossier blijkt dat het kind daar schade heeft van ondervonden. In die zin lijkt ons ook het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan, indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan is van een derde land, eerder klein. Toch onder voorbehoud dat zowel betrokkene als de moeder van het kind voldoende inspanningen leveren om de gezinsband tussen vader en kind te onderhouden. Contact via sociale media zal voor een dergelijk jong kind misschien niet veel betekenen, echter niets sluit uit dat de moeder regelmatig samen met het kind, betrokkene gaat bezoeken in zijn nieuwe verblijfplaats zodat het kind voldoende vertrouwd blijft met zijn vader. Betrokkene kan zelf ook financieel bijdragen vanuit het buitenland zodat het zijn kind aan niets zou ontbreken in België. Niets sluit uit dat betrokkene op een latere datum, eens hij zijn inreisverbod heeft opgevolgd of gedeeltelijk heeft opgevolgd en een opheffing van de resterende duur heeft bekomen, alsnog zijn gezin kan komen vervoegen. De verplichting om het Belgisch grondgebied en bij uitbreiding de Schengenstaten te verlaten brengt dus enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen betrokkene en het kind en heeft niet tot gevolg dat het betrokkene definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met zijn kind in België of een andere lidstaat te ontwikkelen, alsook met zijn partner. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor beperkte tijd het Belgisch grondgebied dient te verlaten”.

Deze motieven tonen aan dat de verweerder is nagegaan in welke mate de bestaande gezinsbanden daadwerkelijk worden verbroken, alsook of er onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn die verhinderen dat deze gezinsbanden elders kunnen worden verdergezet. Gezien een belangenafweging

duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing, kan de verzoeker niet dienstig voorhouden dat de verweerder geen onderzoek heeft gevoerd naar zijn familiebanden. Waar de verzoeker nog verwijst naar de "*anciënniteit van zijn verblijf*", licht hij dit niet verder toe. De Raad heeft er dan ook het raden naar met welk verblijf (in Nederland, in Noord-Macedonië dan wel in België) de verweerder volgens de verzoeker rekening zou moeten houden. Deze kritiek is dan ook niet dienstig.

Met zijn betoog dat de verweerder ten onrechte opwerpt dat zijn dochter nog zeer jong is zodat de leeftijd van het kind geen bezwaar vormt voor de genomen beslissing, gaat de verzoeker voorbij aan de beoordeling dat er geen hinderpalen zijn die het verderzetten van het gezinsleven elders in de weg staan. Dit element is nochtans wel degelijk relevant in het kader van de door artikel 8 van het EVRM vereiste belangenafweging.

De verzoeker beweert voorts enkel dat de veronderstellingen van de verweerder geen steun vinden in wetgeving, noch rechtspraak, en dat zij regelrecht ingaan tegen de algemeen constante leer uit de pedopsychiatrische literatuur waaruit onweerlegbaar blijkt dat de structuur en ontwikkeling van een kind zich afspeelt in de jongste jaren van diens leven en niet afhangt van zijn al dan niet emotioneel evenwicht. Voorts stelt de verzoeker dat ieder kind het recht heeft op een gezin met aanwezigheid van zijn twee ouders en onbewust aan schade lijdt in geval hij één van beide ouders ontbeert. De verzoeker verzuimt echter om in dit verband enige wetenschappelijk artikel, wetgeving of rechtspraak bij te brengen dat zijn beweringen kan onderbouwen.

Met dergelijk vaag, niet onderbouwd en algemeen betoog toont de verzoeker niet aan dat er in het thans voorliggende geval, gelet op de uitgebreide motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen, een onevenredige belangenafweging werd doorgevoerd.

De verzoeker benadrukt voorts dat hij financieel heeft bijgedragen aan de opvoeding van zijn dochter en dat zij een affectieve band hebben, maar hiermee bevestigt hij enkel wat reeds in de bestreden beslissing wordt aanvaard. De loutere affectieve banden en financiële inspanningen van de verzoeker worden door de verweerder immers erkend. Door nogmaals op deze elementen te wijzen, toont de verzoeker niet aan dat de verweerder, gelet op de in de bestreden beslissing doorgevoerde belangenafweging, niet in redelijkheid kon besluiten tot de weigering van de verblijfsaanvraag.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder het van belang acht dat verzoekers dochter steeds gevestigd was bij haar moeder die genoegzaam in staat is om voor haar te zorgen aanvankelijk ook zonder de verzoeker, dat het kind van een dergelijke jonge leeftijd in hoofdzaak afhankelijk is van en aangewezen is op de zorg van de moeder en het risico op het verstoren van het evenwicht van de kinderen daarom als eerder klein wordt ingeschat. Er wordt tevens gesteld dat, bij terugkeer van de verzoeker, via moderne communicatiemiddelen en occasionele bezoeken van de moeder met het kind aan de verzoeker een verdere invulling kan worden gegeven worden aan het gezinsleven en de verweerder benadrukt tevens dat de verplichting om het Belgische grondgebied en bij uitbreiding de Schengenstaten te verlaten enkel een tijdelijke scheiding met zich meebrengt tussen betrokkene en het kind niet tot gevolg dat het betrokkene definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met zijn kind in België of een andere lidstaat te ontwikkelen, alsook met zijn partner. De verzoeker wordt er in de bestreden beslissing tevens op gewezen dat hij om de "*opheffing of opschorting van het geldende inreisverbod (kan) (...) verzoeken*".

Het is niet aangetoond dat er sprake is van dermate uitzonderlijke omstandigheden derwijze dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden door aan de verzoeker, die zijn gezinsleven in België heeft ontwikkeld op het moment dat hij wist dat hij onderhevig was aan een inreisverbod met Europese dimensie, het verblijfsrecht met het oog op de gezinshereniging met zijn minderjarige dochter te weigeren.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde terdege rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de verzoeker met zijn dochter, maar oordeelde dat zijn dochter niet dermate afhankelijk is van hem dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden in hoofd van de verzoeker, zijn dochter zou dwingen om het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. De gemachtigde heeft daarbij terdege rekening gehouden met de aard van de banden tussen de verzoeker en zijn dochter (gelet op de samenwoning kan het bestaan van affectieve banden tussen hen worden aangenomen), met haar leeftijd en welzijn en met de mogelijkheden om verder contact te onderhouden met de verzoeker en om hem elders te bezoeken.

De verzoeker gaat er bij de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM overigens aan voorbij dat de bescherming van het recht op een gezinsleven en het hoger belang van het kind, niet absoluut is en dat ook de Belgische staat een gerechtvaardigd belang kan doen gelden bij het doen naleven van de verblijfsreglementering en het vrijwaren van de openbare orde. Zo weerlegt de verzoeker niet dat hij *“door Nederland ter fine van weigering van toegang (werd) gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. De vage standpunten van de verzoeker die zowel voorbij gaan aan het overgrote deel van de concrete motieven die de bestreden beslissing onderbouwen als aan het gerechtvaardigde belang van de Belgische staat, volstaan niet om een schending van artikel 8 van het EVRM aan te tonen.

De verzoeker toont niet aan dat uit de bestreden beslissing enige disproportionaliteit blijkt tussen zijn belangen en de belangen van zijn dochter, die *in se* erin bestaan om het gezinsleven verder te zetten in België, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de binnenkomstreglementering en de vrijwaring van de openbare orde anderszijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.2.2. De verzoeker betoogt dat voorts geen rekening werd gehouden met het gegeven dat hij de voorwaarden die artikel 40bis van de Vreemdelingenwet stelt, heeft vervuld. Hij stelt dat de gehanteerde criteria te streng zijn en dat zij dienen te worden afgetoetst aan de Europese wetgeving en rechtspraak van de Raad. Deze kritiek houdt op zich echter geen verband met de in het tweede middel aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

Uit wat hierboven werd uiteengezet, blijkt bovendien dat de verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens en/of op onzorgvuldige wijze het volgende wordt vastgesteld: *“Betrokkene maakte het voorwerp uit van een inreisverbod uitgaande van de Nederlandse autoriteiten voor een periode van 2 jaar dewelke nog steeds van kracht is gezien hij het kennelijk niet heeft opgevolgd. Betrokkene werd door Nederland ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De termijn van het inreisverbod begint pas te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het Schengen grondgebied heeft verlaten (arrest Ouhrami). Uit de seining blijkt dat zijn inreisverbod dateert van 2.12.2018. Uit het paspoort, dat werd afgeleverd op 29.11.2018, blijkt dat betrokkene op 25.03.2019 reeds terug het Schengen grondgebied inreisde. Het inreisverbod was niet opgegeven of ingetrokken, gezien de seining nog steeds in het SIS-systeem was opgenomen toe betrokkene een eerste aanvraag gezinshereniging indiende in België, in functie van zijn Nederlandse echtgenote op 26.02.2020. Hieruit blijkt dus dat betrokkene het inreisverbod van twee jaar niet heeft opgevolgd en aldus België en het Schengen grondgebied moet verlaten. (...)Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde om de opheffing of opschorting van het geldende inreisverbod te verzoeken, de partner alsook het kind ertoe zou dwingen betrokkene te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Deze vaststelling en het feit dat het inreisverbod nog steeds geldig is, rechtvaardigt deze weigeringsbeslissing. De voorwaarden van art. 40bis, §2, eerste lid, 5° zijn niet voldaan.”*

De verzoeker brengt geen enkele wettelijke bepaling of rechtspraak aan waaruit kan blijken dat het in zijn situatie onwettig is om voorop te stellen dat de voorliggende aanvraag slechts in overweging kan worden genomen indien tevens aan de volgende ontvankelijkheidsvereiste is voldaan:

“Betrokkene moet vooreerst toegang hebben tot het grondgebied, er mag dus geen geldig inreisverbod zijn. Voor zover er wel een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen voor zover er sprake zou zijn van een buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod.”

De loutere en zeer vage bewering dat de verzoeker aan de voorwaarden artikel 40bis van de Vreemdelingenwet voldoet, kan de bestreden beslissing dan ook niet aan het wankelen brengen. Het is bovendien niet aan de Raad, die te dezen enkel optreedt als annulatierechter, om zich in de plaats van het bevoegde bestuur uit te spreken over verzoekers verblijfsaanspraken op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. De verzoeker toont niet aan dat het *in casu* onwettig is of elke redelijkheid te

buiten gaat om te besluiten dat er gelet op het geldende inreisverbod niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet, zoals in de bestreden beslissing wordt geconcludeerd.

In zoverre de verzoeker nog verwijst naar 's Raad arrest met nummer 192 731 van 25 september 2017 en meent dat deze rechtspraak in deze zaak moet worden toegepast, wordt erop gewezen dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder de rechtspraak in het hoger aangehaalde arrest *K.A.* naar analogie heeft toegepast in deze zaak, zoals de verzoeker lijkt te verlangen.

Waar de verzoeker nogmaals verwijst naar artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, herhaalt de Raad dat de verzoeker geen wettig belang heeft bij een dergelijk middelonderdeel (zie *supra*, punt 3.1.2.1.)

3.4. Het tweede middel, is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE